ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 3ης Φεβρουαρίου 2000 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-46/98 και Τ-151/98,

Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE), με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον D. M. Tomasevic και τον F. Herbert, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την K. Manhaeve, 56-58, rue Charles Martel,

προσφεύγον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον P. Oliver, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχουν ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, με την οποία μειώνεται η χρηματοδοτική συνδρομή που χορήγησε στο προσφεύγον το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως βάσει του προγράμματος European city cooperation system,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, πρόεδρο, V. Tiili και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 17ης Ιουνίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της υποθέσεως και διαδικασία

1 Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο Δήμων και Περιφερειών [(Conseil des communes et régions d'Europe (CCRE)] είναι μια ένωση γαλλικού δικαίου που συνενώνει τις εθνικές ενώσεις των τοπικών και περιφερειακών αρχών της Ευρώπης. Μεταξύ των δραστηριοτήτων της εκπροσωπήσεως και αρωγής των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, το CCRE ενθαρρύνει, μεταξύ άλλων, τη διαπεριφερειακή και διαδημοτική συνεργασία συνδράμοντας τις τοπικές και περιφερειακές αρχές στην αναζήτησή τους κοινοτικών πόρων που συνδέονται με προγράμματα που έχει θεσπίσει η Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Το προσφεύγον συμμετέχει στη διαχείριση διαφόρων σχεδίων και προγραμμάτων που χρηματοδοτεί η Επιτροπή.

2 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 10ης Δεκεμβρίου 1991, χορήγησε στο CCRE συνδρομή ύψους κατ' ανώτατο όριο 4 844 250 ECU (στο εξής: πρώτη χορήγηση) από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως (ΕΚΤΠΑ) για την υλοποίηση του πιλοτικού προγράμματος European city cooperation system (ECOS), που υπέβαλε το CCRE στις 19 Ιουλίου 1991, στο πλαίσιο του προγράμματος «περιφέρειες και πόλεις της Ευρώπης» (Recite). Η απόφαση αυτή στηριζόταν στο άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4254/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως (ΕΕ L 374, σ. 15). Το ποσό που χορηγήθηκε αντιπροσώπευε το 50 % της συνολικής επιλέξιμης δαπάνης. Το πιλοτικό πρόγραμμα κάλυπτε την περίοδο από 1η Ιανουαρίου 1992 έως 31 Δεκεμβρίου 1994.

3 Το 1993, το CCRE συγκάλεσε την ανά τρία χρόνια γενική του συνέλευση, τα «États généraux» (στο εξής: συνέλευση του Στρασβούργου), με θέμα τη διαπεριφερειακή και διαδημοτική συνεργασία στην Ευρώπη. Η πόλη του Στρασβούργου, που είχε αναλάβει τη διαρκή γραμματεία του προγράμματος ECOS, προτάθηκε για την οργάνωση του γεγονότος αυτού που περιελάμβανε, μεταξύ άλλων, ένα εργαστήριο αριθ. 2 με τίτλο «Οι συνεργασίες για την ενίσχυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την ανάπτυξη της αλληλεγγύης (δίκτυα, ανταλλαγές εμπειριών και πρόγραμμα ECOS)».

4 Προς τον σκοπό αυτό, ο Δήμος του Στρασβούργου ζήτησε, με επιστολή της 31ης Μαρτίου 1993, οικονομική ενίσχυση από την Επιτροπή.

5 Με επιστολή της 23ης Ιουνίου 1993, η Επιτροπή ενημέρωσε τον Δήμο του Στρασβούργου ότι δεχόταν να συνεισφέρει ποσό ύψους 100 000 ECU. Η καθής προσέθεσε ότι «η συνεισφορά αυτή (...) χορηγείται κατ' εξαίρεση και δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποτελέσει προηγούμενο για άλλες εκδηλώσεις του ίδιου είδους».

6 Επιπλέον, με επιστολή της 7ης Οκτωβρίου 1993, η Επιτροπή ενημέρωσε το CCRE ότι: «(...) κατ' εξαίρεση, θα σας παρασχεθεί η δυνατότητα συγχρηματοδοτήσεως ύψους 100 000 ECU, με βάση το πρόγραμμα ECOS, της συγκλήσεως, κατά τη διάρκεια της συνελεύσεως του CCRE, του εργαστηρίου αριθ. 2 που αφορά τη διαπεριφερειακή συνεργασίας Ανατολής-Δύσεως».

7 Με έγγραφο της 9ης Δεκεμβρίου 1993, χορηγήθηκε στο CCRE πρόσθετη συνδρομή ύψους κατ' ανώτατο όριο 2 550 000 ECU για το ίδιο πιλοτικό πρόγραμμα, για χρονικό διάστημα αρξαμένου από 1ης Δεκεμβρίου 1993 (στο εξής: δεύτερη χορήγηση). Το ποσό αυτό αντιπροσώπευε 60 % της νέας επιλέξιμης δαπάνης, εκτός από τη συμμετοχή του ΕΚΤΠΑ στα έξοδα διαχείρισης που περιορίστηκε στο 55 %. Το συνολικό ύψος της κοινοτικής συγχρηματοδοτήσεως ανήλθε έτσι σε 7 394 250 ECU.

8 Τον Μάρτιο του 1996, το CCRE υπέβαλε στην Επιτροπή την τελική έκθεση σχετικά με την πρώτη χορήγηση, κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2 των ειδικών όρων χορηγήσεως της συνδρομής που ορίζει ότι «η ετήσια έκθεση υποβάλλεται στην Επιτροπή στο τέλος κάθε έτους. Η τελική έκθεση θα περιέχει διεξοδική εκτίμηση των αποτελεσμάτων του προγράμματος (...)».

9 Στις 19 Απριλίου 1996, ένας υπάλληλος της Γενικής Διευθύνσεως «Περιφερειακή πολιτική και συνοχή» (ΓΔ XVI) απέστειλε τηλεομοιοτυπία στο CCRE ενημερώνοντάς το ότι η τελική έκθεση σχετικά με την πρώτη χορήγηση είχε εγκριθεί από το επιχειρησιακό τμήμα που «την έκρινε ικανοποιητική τόσο από άποψη περιεχομένου όσο και από χρηματοοικονομική άποψη».

10 Κατά τη διάρκεια του Αυγούστου του 1996, το προσφεύγον υπέβαλε την τελική έκθεση σχετικά με τη δεύτερη χορήγηση.

11 Στις 7 Νοεμβρίου 1996, το CCRE υπέβαλε συνημμένη έκθεση καλύπτουσα τις δύο χορηγήσεις των οποίων το αιτούμενο τελικό υπόλοιπο έμεινε το ίδιο με αυτό του συνόλου των δύο άλλων προηγουμένων εκθέσεων, ήτοι 6 119 866 ECU. Η έκθεση αυτή παρουσίαζε τις δαπάνες χωρισμένες σε δύο κατηγορίες: «προγράμματα» και «συντονισμός και ψυχαγωγία».

12 Από 21 έως 24 Απριλίου 1997, οι υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποίησαν αποστολή επιτόπιου ελέγχου.

13 Με επιστολή της 16ης Μαΐου 1997 απευθυνόμενη στο CCRE, η Επιτροπή έκρινε ότι «η ανακοίνωση στην οποία προέβη το επιχειρησιακό τμήμα της ΓΔ XVI, ως προς την πρώτη μορφή της τελικής εκθέσεως του ECOS, έσφαλλε λόγω αισιοδοξίας διότι δεν έλαβε επαρκώς υπόψη την προθεσμία που είναι απαραίτητη στις οικονομικές υπηρεσίες της Επιτροπής για να αποφανθούν επί του θέματος αυτού» και ενημέρωσε το CCRE ότι η τελική έκθεση είχε διαβιβαστεί στον οικονομικό έλεγχο για έγκριση.

14 Με την από 30 Ιουλίου 1997 επιστολή, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XVI ανήγγειλε στο CCRE:

«Οι ακόλουθες δαπάνες που δεν τεκμηριώνονται με έγγραφα δεν μπορούν να γίνουν δεκτές για συγχρηματοδότηση:

— οι υπολογισμοί στους οποίους προέβη το CCRE σχετικά με τις ενδεχόμενες δαπάνες, που δεν τεκμηριώνονται με έγγραφα, τις οποίες πιθανώς έχουν αναλάβει οι δήμαρχοι και οι δημοτικοί υπάλληλοι προκειμένου να παραστούν σε εκδηλώσεις που παρουσιάζουν ενδιαφέρον για τη συνεργασία·

— οι ενδεχόμενες δαπάνες τις οποίες πιθανώς έχουν αναλάβει οι δήμοι και οι περιφέρειες στο πλαίσιο διαφόρων προγραμμάτων προωθήσεως, και

— οι ενδεχόμενες συνεισφορές σε είδος τις οποίες πιθανώς έχουν αναλάβει οι τοπικές επαγγελματικές οργανώσεις για χρηματοοικονομικές, νομικές και τεχνικές πραγματογνωμοσύνες.

Τα ποσά αυτά που υπολόγισε το CCRE αφορούν ενδεχόμενες δαπάνες χωρίς να αποδεικνύεται ότι πράγματι πραγματοποιήθηκαν. Δεν υπάρχει απόδειξη πληρωμής και, εν πάση περιπτώσει, το CCRE δεν έφερε τις δαπάνες αυτές. Επιπλέον, τα ποσά που

υποβλήθηκαν δεν είναι ακριβή, αφού πρόκειται για απλούς υπολογισμούς ενδεχόμενων δαπανών που δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί ως δαπάνες προς συγχρηματοδότηση από το ΕΚΤΠΑ.»

15 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή ανήγγειλε ότι το ανώτατο ποσό που έκανε δεκτό το ΕΚΤΠΑ είχε μειωθεί σε 5 552 065 ECU, όμως, λαμβανομένης υπόψη της προκαταβολής των 5 915 400 ECU που είχε γίνει υπέρ του CCRE, αυτό έπρεπε να επιστρέψει 363 335 ECU.

16 Το CCRE, με επιστολή της 28ης Αυγούστου 1997, απάντησε στις επικρίσεις της Επιτροπής και της ζήτησε να συγκαλέσει σύσκεψη προκειμένου να συζητηθούν τα ζητήματα αυτά. Η σύσκεψη αυτή, στην οποία μετέσχαν εκπρόσωποι του CCRE και της Επιτροπής, πραγματοποιήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1997. Κατά το πέρας της συσκέψεως η Επιτροπή ζήτησε από το CCRE να της διαβιβάσει ορισμένα δικαιολογητικά έγγραφα των πραγματοποιηθεισών δαπανών προκειμένου να μπορέσει να συμπληρώσει τον φάκελό της και να λάβει απόφαση ως προς το οριστικό κλείσιμο των δύο συναφών χορηγήσεων. Το ίδιο πράγμα ζήτησε και από τον Δήμο του Στρασβούργου, ο οποίος ήταν ένας από τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοικήσεως που εμπλέκονταν στη διαχείριση του προγράμματος ECOS.

17 Το CCRE απάντησε στις επικρίσεις της Επιτροπής με επιστολή της 2ας Οκτωβρίου 1997, διατηρώντας ταυτόχρονα τα αιτήματα που είχε υποβάλει με τις προηγούμενες οικονομικές εκθέσεις. Επιπλέον, διαβίβασε ένα φάκελο με δικαιολογητικά έγγραφα σχετικά με τις δαπάνες έναντι των οποίων είχαν προβληθεί αντιρρήσεις.

18 Στο μεταξύ, το προσφεύγον έλαβε δύο επιστολές από την Επιτροπή, μια αποσταλείσα την 1η Οκτωβρίου 1997 από διευθυντή της ΓΔ XVI, και την άλλη αποσταλείσα στις 24 Οκτωβρίου 1997 από τον γενικό διευθυντή της ΓΔ XVI, οι οποίες περιείχαν πίνακες σχετικά με το κλείσιμο του προγράμματος και επαναλάμβαναν τις λεπτομέρειες της διενεργητέας εκκαθαρίσεως για το σύνολο των δύο χορηγήσεων του πιλοτικού προγράμματος ECOS.

19 Κατά τη διάρκεια του Ιανουαρίου του 1998, το CCRE έλαβε το άνευ ημερομηνίας υπ' αριθ. 97009405 F χρεωστικό σημείωμα, εκδόσεως Δεκεμβρίου 1997, με το οποίο η Επιτροπή ζητούσε την επιστροφή του ως εκ περισσού καταβληθέντος ποσού επί της πρώτης και δεύτερης χορηγήσεως, ήτοι των 363 336 ECU.

20 Ακολούθως, τα μέρη εξακολούθησαν τις επαφές προκειμένου να εξευρεθεί λύση στη διαφορά που τα έφερνε αντιμέτωπα. Κατά τη διάρκεια συσκέψεως, στις 5 Μαρτίου 1998, οι υπηρεσίες της Επιτροπής ενημέρωσαν το CCRE για τα πορίσματά τους επί της τεκμηριώσεως που τους είχε διαβιβαστεί κατόπιν της συσκέψεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1997. Το προσφεύγον αμφισβητεί τον ισχυρισμό αυτό.

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 Μαρτίου 1998, το προσφεύγον άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της εκδοθείσας με το υπ' αριθ. 97009405 F χρεωστικό σημείωμα αποφάσεως. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία με τον αριθμό Τ-46/98.

22 Με επιστολή της 15ης Ιουνίου 1998 προς το προσφεύγον, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι διέπραξε ορισμένα σφάλματα κατά τον υπολογισμό του ποσού προς συγχρηματοδότηση των εξόδων διαχειρίσεως που χορηγήθηκαν στο πρόγραμμα ECOS. Κατά συνέπεια, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XVI ανακοίνωσε στο CCRE ότι το αιτούμενο ποσό είχε μειωθεί σε 300 173 ECU και ότι το πρώτο χρεωστικό σημείωμα είχε ακυρωθεί και αντικατασταθεί με άλλο που έφερε τον ίδιο αριθμό και είχε εκδοθεί στις 15 Ιουλίου 1998. Επιπλέον, ενημέρωσε ότι, «όσον αφορά τις δαπάνες διαχειρίσεως που δηλώθηκαν στις οριστικές σας εκθέσεις, τα δικαιολογητικά που παρουσίασαν οι υπηρεσίες σας, κατόπιν της πραγματοποιήσεως της αποστολής ελέγχου της Επιτροπής, δεν παρέχουν τη δυνατότητα — σε ό,τι αφορά ειδικότερα την αποκεντρωμένη διαχείριση — ούτε να προσδιοριστεί ο καταλογισμός τους στο πρόγραμμα ECOS ούτε να επιβεβαιωθούν βάσει αποδεικτικών εγγράφων. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν είναι σε θέση, χωρίς τα δικαιολογητικά αυτά, να αυξήσει το μέρος των δαπανών αυτών που μπορεί να θεωρηθεί επιλέξιμο».

23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Σεπτεμβρίου 1998, το CCRE άσκησε δεύτερη προσφυγή κατά της περιεχομένης στο δεύτερο χρεωστικό σημείωμα αποφάσεως. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία με αριθμό Τ-151/98.

24 Με διάταξη της 18ης Μαΐου 1999, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου αποφάσισε τη συνεκδίκαση των δύο υποθέσεων προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

25 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 17ης Ιουνίου 1999.

Αιτήματα των διαδίκων

Στην υπόθεση Τ-46/98

26 Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση που περιέχει το χρεωστικό σημείωμα του Δεκεμβρίου 1997, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση που περιέχει το χρεωστικό σημείωμα της 15ης Ιουλίου 1998·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη (εκτός απ' ό,τι αφορά το ποσό των 63 163 ECU, που αποτέλεσε αντικείμενο διορθώσεως)·

— να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

Στην υπόθεση Τ-151/98

28 Το προσφεύγον ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση που περιέχει το χρεωστικό σημείωμα της 15ης Ιουλίου 1998·

— να καταδικάσει την Επιτροπή, ανεξαρτήτως της εκβάσεως της διαδικασίας, στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

29 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αντικειμένου των προσφυγών στις υποθέσεις Τ-46/98 και Τ-151/98

Επιχειρήματα των διαδίκων

30 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι αντικατέστησε το πρώτο χρεωστικό σημείωμα με το δεύτερο ζητώντας μικρότερο ποσό, η προσφυγή στην υπόθεση Τ-46/98 κατέστη άνευ αντικειμένου και είναι συνεπώς απαράδεκτη.

31 Το προσφεύγον επισημαίνει ότι η αντικατάσταση της αρχικώς προσβληθείσας αποφάσεως με μεταγενέστερη απόφαση δεν συνεπάγεται το απαράδεκτο της προσφυγής, αλλά μάλλον κατάργηση της δίκης στον βαθμό που μετά από ένα τέτοιο γεγονός η προσφυγή μπορεί, ενδεχομένως, να καταστεί άνευ αντικειμένου. Η διαφορά αυτή είναι ουσιώδης αφού έχει συνέπειες κατά την εφαρμογή των διατάξεων του Κανονισμού Διαδικασίας που αφορούν τα δικαστικά έξοδα.

32 Εν πάση περιπτώσει, το δεύτερο χρεωστικό σημείωμα δεν κατέστησε την πρώτη προσφυγή άνευ αντικειμένου. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή επανήλθε μερικώς μόνο στην προσβαλλόμενη απόφαση και η υπόθεση έπρεπε επομένως να συνεχιστεί για το υπόλοιπο. Το CCRE ζητεί, κατά συνέπεια, από το Πρωτοδικείο να του παράσχει τη δυνατότητα να εξακολουθήσει τη διαδικασία προσαρμόζοντας τα αιτήματά του κατόπιν της θέσεως που έλαβε η Επιτροπή. Η δεύτερη προσφυγή ασκήθηκε προς διασφάλιση παντός δικαιώματος για την περίπτωση κατά την οποία το Πρωτοδικείο θα δεχόταν την άποψη της Επιτροπής και θα αποφάσιζε να καταργήσει τη δίκη στην υπόθεση Τ-46/98.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

33 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνηστεί η νομολογία κατά την οποία οσάκις απόφαση, διαρκούσας της εκκρεμοδικίας, αντικαθίσταται με απόφαση που αφορά το ίδιο αντικείμενο, αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως νέο γεγονός που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Όπως έκρινε το Δικαστήριο, μεταξύ άλλων, με την απόφαση της 3ης Μαρτίου 1982, 14/81, Alpha Steel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 749, σκέψη 8), «θα ήταν αντίθετο προς την ορθή απονομή της δικαιοσύνης καί προς την αρχή της οικονομίας της διαδικασίας το να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα να ασκήσει νέα προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου. Επιπλέον, θα ήταν άδικο το να δύναται η Επιτροπή, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του Δικαστηρίου ασκηθείσα προσφυγή κατά αποφάσεως, να προσαρμόζει την προσβαλλομένη αυτή απόφαση ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται κατά την δίκη αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει από τον αντίδικο την δυνατότητα να προβάλει, και ως προς την μεταγενέστερη απόφαση, τα αρχικά αιτήματα και τους ισχυρισμούς του ή να αναπτύξει συμπληρωματικά αιτήματα και ισχυρισμούς κατά της αποφάσεως αυτής» (βλ. επίσης τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1987, 351/85 και 360/85, Fabrique de fer de Charleroi και Dillinger Huttenwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3693, σκέψη 11, και της 14ης Ιουλίου 1988, 103/85, Stahlwerke Peine-Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 4131, σκέψη 11).

34 Εν προκειμένω, παρά το γεγονός ότι, με το δεύτερο χρεωστικό σημείωμα, η Επιτροπή επισημαίνει ότι αυτό ακυρώνει και αντικαθιστά το πρώτο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με το δεύτερο σημείωμα, η Επιτροπή εμμένει στα ίδια πραγματικά περιστατικά και αιτιάσεις με αυτά που είχε διατυπώσει στην απόφαση που περιέχει το πρώτο σημείωμα. Η μόνη επενεχθείσα αλλαγή οφείλεται στο γεγονός ότι η Επιτροπή αναθεώρησε τους υπολογισμούς της ως προς το ποσοστό συγχρηματοδοτήσεως των δαπανών διαχειρίσεως και εφάρμοσε το διορθωμένο ποσοστό συγχρηματοδοτήσεως. Κατά συνέπεια, με το δεύτερο χρεωστικό σημείωμα, η καθής περιορίστηκε να μεταβάλει το ποσό συγχρηματοδοτήσεως που είχε εγκριθεί και να τροποποιήσει το ποσό που είχε προηγουμένως ζητήσει το προσφεύγον. Το δεύτερο χρεωστικό σημείωμα συνιστά επομένως απλώς και μόνο διόρθωση του πρώτου.

35 Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται από το γεγονός ότι η ίδια η Επιτροπή εκθέτει, με τα αιτήματά της στην υπόθεση Τ-46/98, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση διορθώθηκε, από μέρους της, μεταξύ της ασκήσεως της προσφυγής και της καταθέσεως του υπομνήματος αντικρούσεως.

36 Υπό τις συνθήκες αυτές, η διορθωμένη απόφαση πρέπει να θεωρηθεί νέο γεγονός που δίνει τη δυνατότητα στο προσφεύγον να προσαρμόσει τους ισχυρισμούς και τα αιτήματά του, όπως έπραξε με το υπόμνημά του απαντήσεως στην υπόθεση Τ-46/98. Το γεγονός ότι το προσφεύγον άσκησε, επικουρικώς, δεύτερη προσφυγή κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως δεν μπορεί να μεταβάλει το συμπέρασμα αυτό άπαξ χρησιμοποίησε αποτελεσματικά τη δυνατότητα που προσφέρει η νομολογία να λάβει υπόψη του τις επενεχθείσες αλλαγές διαρκούσας της εκκρεμοδικίας.

37 Συνεπώς, ο ισχυρισμός που προβάλλει στο σημείο αυτό η Επιτροπή είναι απορριπτέος.

38 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το αντικείμενο της προσφυγής στην υπόθεση Τ-151/98, που άσκησε το προσφεύγον καθαρά προς διασφάλιση παντός δικαιώματος, συμπίπτει με το αντικείμενο της υποθέσεως Τ-46/98, ήτοι την προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής που περιέχει το υπ' αριθ. 97009405 Γ χρεωστικό σημείωμα, που εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 1997, όπως τροποποιήθηκε με το χρεωστικό σημείωμα που εκδόθηκε στις 15 Ιουλίου 1998 (στο εξής: επίδικη απόφαση). Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο, βάσει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, κηρύσσει αυτεπαγγέλτως την κατάργηση της δίκης στην υπόθεση Τ-151/98.

Επί της ουσίας

39 Προκαταρκτικώς, πρέπει να καθοριστεί το περιεχόμενο της επίδικης διαφοράς. Συναφώς, οι διάδικοι επιβεβαίωσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι το ποσό που εμφαίνεται στο χρεωστικό σημείωμα που αποτελεί την επίδικη απόφαση αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ του ποσού των δαπανών που δήλωσε το προσφεύγον και του ποσού που αποδέχθηκε η Επιτροπή ως συγχρηματοδότηση. Η διαφορά αυτή προκύπτει, αφενός, από την άρνηση της Επιτροπής να δεχτεί ορισμένες δαπάνες και, αφετέρου από τον καταλογισμό, στον οποίο προέβη η Επιτροπή, των δαπανών στο κεφάλαιο «συντονισμός και ψυχαγωγία» των δαπανών που δήλωσε το CCRE στο κεφάλαιο «προγράμματα».

40 Οι δαπάνες που κηρύχθηκαν μη επιλέξιμες προς συγχρηματοδότηση είναι οι ακόλουθες:

Δαπάνες	Ποσό (σε ECU)
États généraux του Στρασβούργου	
— Κεφάλαιο Α — Διαλέξεις περί προωθήσεως	101 598
— Κεφάλαιο Γ2 — Ενημέρωση φακέλων/Προώθηση	53 300
— Κεφάλαιο Ε — Συμμετοχή στα εκπαιδευτικά προγράμματα	256 882
Εξαγόμενο σύνολο για τις États généraux του CCRE	411 780
Γ1 — Μόνιμη Γραμματεία, Στρασβούργο (έξοδα λειτουργίας)	56 565
Γ2 — Ενημέρωση φακέλων/προώθηση (έξοδα εξοπλισμού)	18 471
Δ — Συντονισμός προγραμμάτων συνεργασίας (έξοδα μετακινήσεων/συγκεντρώσεις)	19 520
Ε — Αποκεντρωμένη διαχείριση της συνεργασίας (οικονομική, νομική και τεχνική πραγματογνωμοσύνη)	432 000
Ε — Αποκεντρωμένη διαχείριση της συνεργασίας (συντονιστές 12 κοινοτικών σημείων)	85 204
Σύνολο	1 023 540

41 Οι δαπάνες που μεταφέρθηκαν από το ένα κεφάλαιο στο άλλο είναι οι ακόλουθες:

Δαπάνες	Προβλεπόμενη από το προσφεύγον συγχρηματοδότηση (σε ECU)	Εφαρμοσθείσα από την Επιτροπή συγχρηματοδότηση (σε ECU)
Ημερίδες συνεργασίας Ανατολή-Δύση	69 016	36 394

42 Το προσφεύγον επικαλείται, κατ' ουσίαν, τρεις λόγους ακυρώσεως: ο πρώτος, που προβάλλεται ως κύριος, αντλείται από την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεώς. Ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος, που προβάλλονται επικουρικώς, περιέχουν επιχειρήματα που αντλούνται το μεν από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης

εμπιστοσύνης και της αρχής της ασφάλειας του δικαίου, το δε από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της ισότητας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

43 Το προσφεύγον υποστηρίζει ότι η επίδικη απόφαση δεν του παρέχει τη δυνατότητα να κατανοήσει για ποιο λόγο τα πολυάριθμα λογιστικά έγγραφα που παρασχέθηκαν στην Επιτροπή κατόπιν της συσκέψεως της 24ης Σεπτεμβρίου 1997 δεν αρκούν να δικαιολογήσουν το υποστατό των γενομένων δαπανών και τον καταλογισμό τους στο πρόγραμμα ECOS. Επιπλέον, η Επιτροπή ουδέποτε απάντησε στα επιχειρήματα του προσφεύγοντος που ανέπτυξε με τις επιστολές που της απέστειλε κατόπιν της εν λόγω συσκέψεως. Η κατάσταση αυτή συνιστά, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως των πράξεων της Επιτροπής, που προβλέπεται στο άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ), ειδικότερα στην περίπτωση κατά την οποία η απόφαση αφορά τη μείωση του ύψους της χρηματοδοτικής συνδρομής, στον βαθμό που συνεπάγεται σοβαρές συνέπειες για τον δικαιούχο της συνδρομής (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1994, T-450/93, Lisrestal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1177, σκέψη 52, και της 15ης Οκτωβρίου 1997, T-331/94, IPK-München κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1665, σκέψη 51).

44 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι το επίδικο χρεωστικό σημείωμα ήταν η κατάληξη ενός μακρού διαλόγου μεταξύ των μερών, κατά τη διάρκεια του οποίου αντάλλαξαν αρκετές επιστολές και συναντήθηκαν κατά τις συσκέψεις της 24ης Σεπτεμβρίου 1997 και της 5ης Μαρτίου 1998. Δεδομένου ότι το χρεωστικό σημείωμα είναι μόνον ένα τυποποιημένο έντυπο, δεν περιείχε λεπτομερή αιτιολογία, καθώς αυτή υπήρχε στην επιστολή που οι υπηρεσίες της Επιτροπής απέστειλαν στο προσφεύγον στις 15 Ιουνίου 1998. Η Επιτροπή επικαλείται, στο σημείο αυτό, τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία δεν πρέπει να απαιτείται ειδική αιτιολόγηση όλων των λεπτομερειακών ρυθμίσεων που τυχόν περιλαμβάνει η επίδικη πράξη, εφόσον και αυτές εντάσσονται στο συστηματικό πλαίσιο του όλου κανονισμού (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Δεκεμβρίου 1965,

16/65, Schwarze, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά, Συλλογή τόμος 1965, σ. 191, και της 23ης Φεβρουαρίου 1978, 92/77, An Bord Bainne, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά, Συλλογή τόμος 1978, σ. 209).

45 Επιπλέον, η Επιτροπή δέχθηκε να συναντήσει τους εκπροσώπους του CCRE στις 24 Σεπτεμβρίου 1997 και τους εξήγησε διά μακρών την άποψή της. Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιχείρημα του CCRE στερείται ερείσματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

46 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των ατομικών αποφάσεων έχει σκοπό να επιτρέψει στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως και να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η απόφαση έχει επαρκές έρεισμα ή αν ενδεχομένως πάσχει από ελάττωμα λόγω του οποίου θα μπορούσε να αμφισβητηθεί το κύρος της. Η έκταση της υποχρεώσεως αυτής εξαρτάται από τη φύση της οικείας πράξεως και από το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, Τ-85/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-47, σκέψη 32, και παρατιθέμενη νομολογία).

47 Επομένως, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να ανακοινώνεται στον ενδιαφερόμενο ταυτοχρόνως με την απόφαση που τον βλάπτει και ότι η έλλειψη αιτιολογίας δεν δύναται να καλυφθεί επειδή ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της αποφάσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1981, 195/80, Michel κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2861, σκέψη 22).

48 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, όσον αφορά την αιτιολογία μιας αποφάσεως περί μειώσεως του ύψους της αρχικά εγκριθείσας συνδρομής του Ευρωπαϊκού Ταμείου, έχει κριθεί ότι η απόφαση αυτή πρέπει, ενόψει ιδίως του γεγονότος ότι έχει σοβαρές συνέπειες για τον

δικαιούχο της συνδρομής, να διευκρινίζει με σαφήνεια τους λόγους που δικαιολογούν τη μείωση της συνδρομής σε σχέση με το αρχικά εγκριθέν ποσό (προαναφερθείσα απόφαση Branco κατά Επιτροπής, σκέψη 33).

49 Η υποχρέωση αιτολογήσεως που έχει διατυπώσει η νομολογία με αφορμή την απόφαση περί μειώσεως των χρηματοδοτικών συνδρομών στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου πρέπει να επιβάλλεται και επί παρεμφερούς αποφάσεως στο πλαίσιο του ΕΚΤΠΑ. Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί αν, εν προκειμένω, η επίδικη απόφαση πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 190 της Συνθήκης, όπως αυτό έχει ερμηνευθεί από τον κοινοτικό δικαστή.

50 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η επενεχθείσα τροποποίηση με το χρεωστικό σημείωμα της 15ης Ιουλίου 1998 δεν προσέθεσε τίποτα στις αιτιάσεις που είχαν προσαφθεί στο προσφεύγον κατά την έκδοση του πρώτου χρεωστικού σημειώματος. Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η απόφαση περιορίζεται να διατάξει την επιστροφή, η επάρκεια της αιτιολογίας πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα των επαφών που έγιναν μεταξύ των διαδίκων ως την ημερομηνία αυτή. Από την εξέταση του φακέλου προκύπτει ότι η μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής αποτέλεσε αντικείμενο διαφόρων επιστολών που απεστάλησαν στο προσφεύγον και μιας συσκέψεως μεταξύ των διαδίκων κατά την ακόλουθη χρονολογική σειρά:

— έγγραφο της Επιτροπής της 30ής Ιουλίου 1997, με το οποίο αυτή πληροφορεί το προσφεύγον ότι, αφού πραγματοποίησε επί τόπου έλεγχο, ορισμένες δαπάνες που δεν ήσαν τεκμηριωμένες με έγγραφα δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτές για συγχρηματοδότηση·

— σύσκεψη της 24ης Σεπτεμβρίου 1997 κατά τη διάρκεια της οποίας, όπως προκύπτει από το έγγραφο του προσφεύγοντος της 2ας Οκτωβρίου 1997, η Επιτροπή εντόπισε τις δαπάνες που δεν θεωρούνται επιλέξιμες και διατύπωσε συναφώς επικρίσεις·

— επιστολή του διευθυντή της ΓΔ XVI της 1ης Οκτωβρίου 1997, με την οποία ορίζονται, για την πρώτη και τη δεύτερη χορήγηση, κεφάλαιο προς κεφάλαιο, οι μη επιλέξιμες δαπάνες·

— επιστολή του γενικού διευθυντή της ΓΔ XVI της 24ης Οκτωβρίου 1997 που περιέχει ελλιπή και ελάχιστα λεπτομερή πίνακα όπου η Επιτροπή περιορίζεται να ορίσει τα ποσά που οφείλει ακόμη το CCRE για κάθε υποβολή αιτήσεως στο κεφάλαιο «προγράμματα»·

— έγγραφο της 15ης Ιουνίου 1998 που επιβεβαιώνει την απόρριψη των δικαιολογητικών που υπέβαλε το προσφεύγον.

51 Η έλλειψη αιτιολογίας που προβάλλει το προσφεύγον στηρίζεται, πρώτον, στην απουσία εξηγήσεων, από την Επιτροπή, για την απόρριψη των δικαιολογητικών εγγράφων που αφορούν τις δαπάνες που υπάγονται στα κεφάλαιο Γ1, Γ2, Δ και Ε (στα δύο υποκεφάλαιά του· βλ. ανωτέρω σκέψη 40) που απέστειλε κατόπιν της συσκέψεως της 24ης Οκτωβρίου 1997, δεύτερον, στην απουσία εξηγήσεως για τη μεταφορά των γραμμών του προϋπολογισμού των δαπανών σχετικά με τις ημερίδες συνεργασίας Ανατολής-Δύσης, προβαίνοντας εκ των πραγμάτων σε μείωση της αναμενόμενης χρηματοδοτικής συνδρομής και, τέλος, στην ανεπαρκή αιτιολογία της αρνήσεως της Επιτροπής να θεωρήσει επιλέξιμες, στο κεφάλαιο «συντονισμός και ψυχαγωγία», τις δαπάνες σχετικά με τη συνέλευση του Στρασβούργου.

52 Πρώτον, όσον αφορά τα κεφάλαια Γ1, Γ2 και Ε (στα δύο υποκεφάλαιά του), από τον φάκελο προκύπτει ότι κανένα από τα έγγραφα που αντηλλάγησαν μεταξύ των διαδίκων,

μετά το έγγραφο του προσφεύγοντος της 2ας Οκτωβρίου 1997, δεν παρέχει επαρκείς εξηγήσεις που να δίνουν τη δυνατότητα στο προσφεύγον να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή αρνήθηκε την αποδεικτική αξία των εγγράφων που απέστειλε μετά τη σύσκεψη της 24ης Σεπτεμβρίου 1997 προκειμένου να ανασκευαστούν οι επικρίσεις της Επιτροπής σχετικά με ορισμένες δαπάνες. Επιπλέον, κανένα από τα έγγραφα αυτά δεν δίνει τη δυνατότητα στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της αρνήσεως αυτής.

53 Η καθής δεν μπορεί να ισχυριστεί, ως προς το σημείο αυτό, ότι η από 15 Ιουνίου 1998 επιστολή της περιέχει επαρκή αιτιολογία της αποφάσεως. Στο έγγραφο αυτό, η Επιτροπή περιορίστηκε να επαναλάβει τους λόγους που είχε επικαλεστεί με την πρώτη αλληλογραφία που αντηλλάγη μεταξύ των διαδίκων, ιδίως με την από 30 Ιουλίου 1997 επιστολή της. Η από 15 Ιουνίου 1998 επιστολή δεν περιέχει καμία διευκρίνιση για τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε ότι ούτε τα δικαιολογητικά ούτε τα λογιστικά έγγραφα που παρουσίασε το CCRE, μετά την αποστολή ελέγχου και τη σύσκεψη της 24ης Σεπτεμβρίου 1997, έδιναν τη δυνατότητα να πιστοποιηθεί το απαιτητό των δαπανών αυτών και ο καταλογισμός τους στο πρόγραμμα ECOS.

54 Δεύτερον, όσον αφορά τη μεταφορά από την Επιτροπή των δαπανών σχετικά με τις ημερίδες συνεργασίας Ανατολής-Δύσης από τη γραμμή του προϋπολογισμού σχετικά με «προγράμματα» στη γραμμή του προϋπολογισμού σχετικά με τις ενέργειες «συντονισμού και ψυχαγωγίας», προκαλώντας εκ του γεγονότος αυτού μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής κατά 32 622 ECU, από το σημείωμα που απέστειλε η Επιτροπή στο προσφεύγον, στις 30 Δεκεμβρίου 1993, προκύπτει ότι η καθής είχε δώσει σαφή πληροφοριακά στοιχεία σύμφωνα με τα οποία οι δαπάνες αυτές έπρεπε να αναληφθούν από τους διαθέσιμους πόρους του κεφαλαίου της γραμμής «προγράμματα». Έστω και αν το προσφεύγον επέστησε, με την από 2 Οκτωβρίου 1997 επιστολή του, την προσοχή της Επιτροπής στο γεγονός ότι η σχεδιαζόμενη μεταφορά συνεπαγόταν την τροποποίηση ολοκλήρου του προϋπολογισμού της συμβάσεως και τη μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής που συνεισέφερε η Επιτροπή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή, έως την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να παρέχει τη δυνατότητα στο προσφεύγον να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους αυτή άλλαξε, στο μεταξύ, γνώμη και στο Πρωτοδικείο να κρίνει το βάσιμο της μεταφοράς αυτής.

55 Τέλος, όσον αφορά τις δαπάνες σχετικά με τις États généraux του Στρασβούργου, από την επιστολή που απέστειλε το προσφεύγον στις 2 Οκτωβρίου 1997, προκύπτει ότι

κατά την ημερομηνία αυτή το προσφεύγον γνώριζε ήδη τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή θεωρούσε μη επιλέξιμες ορισμένες δαπάνες σχετικά με την οργάνωση αυτής της συνέλευσης. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποστήριζε πάντα ότι τα έξοδα αυτά υπερέβαιναν τα επιτρεπόμενα όρια τόσο στο πλαίσιο της εγκρίσεως του προγράμματος ECOS όσο και στο πλαίσιο που χάραξε η ληφθείσα ειδική άδεια για τη σύγκληση αυτής της συνέλευσης.

56 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί για έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά όλες τις δαπάνες των οποίων η μη επιλεξιμότητα αιτιολογήθηκε με την άρνηση της αποδεικτικής αξίας των λογιστικών εγγράφων καθώς και όσον αφορά τη μείωση της συνδρομής με τη μεταφορά των γραμμών του προϋπολογισμού των δαπανών σχετικά με τις ημερίδες συνεργασίας Ανατολής-Δύσης.

57 Το συμπέρασμα αυτό περιλαμβάνει όλες τις δαπάνες που κάλυψε η προσβαλλόμενη απόφαση εξαιρέσει εκείνων των δαπανών σχετικά με τη συνέλευση του Στρασβούργου, ως προς τις οποίες απορρίπτεται ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας της αρνήσεως για συγχρηματοδότηση.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει το προσφεύγον μόνο στον βαθμό που αφορούν την άρνηση για συγχρηματοδότηση των δαπανών σχετικά με τη συνέλευση του Στρασβούργου. Το Πρωτοδικείο, επομένως, θα εξετάσει τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αρχής της ασφάλειας δικαίου που είναι ο μόνος που προβάλλεται στο σημείο αυτό.

Επί του επικουρικώς προβαλλόμενου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αρχής της ασφάλειας δικαίου

Επιχειρήματα των διαδίκων

59 Το προσφεύγον υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι οι δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε κατά τη διάρκεια της συνέλευσης του Στρασβούργου πραγματοποιήθηκαν υπό τις προϋποθέσεις που καθόριζε η πρώτη απόφαση περί χορηγήσεως και, ιδίως, κατά τους όρους της παραγράφου 7 των γενικών προϋποθέσεων που είχαν προσαρτηθεί στην απόφαση αυτή που ορίζει ότι το CCRE φέρει την ευθύνη για την εφαρμογή του προγράμματος ECOS και μεριμνά ώστε το πρόγραμμα να διαφημιστεί επαρκώς.

60 Υποστηρίζει ότι, ανεξαρτήτως της χορηγήσεως συνεισφοράς ύψους 100 000 ECU στον Δήμο του Στρασβούργου, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το CCRE προκειμένου να συνεισφέρει στη χρηματοδότηση της συνέλευσης του Στρασβούργου ήταν επιλέξιμα ως έξοδα διαχειρίσεως στο πλαίσιο του προγράμματος ECOS.

61 Υποτιθεμένου ότι, με την από 7 Οκτωβρίου 1997 επιστολή της, η Επιτροπή θέλησε να περιορίσει σε 100 000 ECU κατ' ανώτατο όριο το ποσό συγχρηματοδοτήσεως για τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε το CCRE για τις δραστηριότητες στο περιθώριο της οργάνωσης της συνέλευσης, η μείωση αυτή του προϋπολογισμού ήταν καθυστερημένη και επιζήμια για το προσφεύγον. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν μπορούσε να περιορίσει το ποσό αυτό της συγχρηματοδοτήσεως χωρίς να έχει προηγουμένως ενημερώσει επαρκώς το CCRE. Όμως, ενώ η Επιτροπή απέστειλε, ήδη από τις 23 Ιουνίου 1993, επιστολή σχετικά με τη συγχρηματοδότηση του γεγονότος αυτού στον Δήμο του Στρασβούργου, μόλις στις 7 Οκτωβρίου 1993, μερικές ημέρες πριν από την εκδήλωση αυτή, και ενώ οι δαπάνες είχαν ήδη σε μεγάλο μέρος αναληφθεί, ενημέρωσε τη γενική γραμματεία του CCRE για το όριο που επιβλήθηκε στη δαπάνη αυτή.

62 Επιπλέον, ανώτεροι υπάλληλοι της ΓΔ XVI ήσαν ενήμεροι για το γεγονός. Εξάλλου, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XVI είχε παρέμβει ως ομιλητής. Εκτός τούτου, με επιστολή της 19ης Ιουλίου 1993, η Επιτροπή επισήμανε ότι ο αρμόδιος επίτροπος Millan ήταν ευτυχής που η Κοινότητα είχε τη δυνατότητα να συμμετάσχει στη χρηματοδότηση αυτού του γεγονότος. Εξάλλου, η επιστολή αυτή άφηνε σαφώς να εννοηθεί ότι οι επίδικες δαπάνες μπορούσαν να είναι επιλέξιμες για κοινοτική χρηματοδότηση.

63 Επιπλέον, οι δαπάνες σχετικά με τη συνέλευση είχαν εγκριθεί από τον επιφορτισμένο με τη διαχείριση του προγράμματος ECOS υπάλληλο της ΓΔ XVI, με τηλεομοιοτυπία της 19ης Απριλίου 1996, με την οποία εξέφρασε την ικανοποίησή του για την τελική έκθεση της πρώτης χορηγήσεως και ενημέρωσε το προσφεύγον ότι η έκθεση είχε κριθεί ικανοποιητική τόσο από λειτουργική όσο και από οικονομική άποψη. Ερειδόμενο στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Μαΐου 1994, Τ-37/92, BEUC και NCC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-285), το προσφεύγον ισχυρίζεται ότι η απάντηση αυτή ήταν αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να δημιουργήσει βάσιμες προσδοκίες ότι η οικονομική εκτέλεση του προγράμματος δεν θα αμφισβητούνταν μεταγενεστέρως.

64 Υπό το πρίσμα των αναπτύξεων αυτών, ευλόγως το προσφεύγον προσδοκούσε ότι η συγχρηματοδότηση των δαπανών αυτών δεν θα ετίθετο εκ νέου εν αμφιβόλω. Με το να τις απορρίψει, η Επιτροπή παραβίασε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που το προσφεύγον έτρεφε για τη συγχρηματοδότηση των επίδικων δαπανών. Η στάση αυτή συνιστά, κατά το προσφεύγον, παραβίαση των όρων χορηγήσεως και της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

65 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος και υποστηρίζει ότι, δεδομένου οι δαπάνες αυτές δεν είχαν προβλεφθεί στον αρχικό προϋπολογισμό, μπορούσαν να είναι επιλέξιμες μόνο μέσω εγκρίσεως. Η έγκριση αυτή χορηγήθηκε με τις επιστολές της 23ης Ιουνίου και της 7ης Οκτωβρίου 1993 που περιόρισαν, ωστόσο, την εν λόγω συγχρηματοδότηση σε 100 000 ECU. Όμως, αν και η Επιτροπή δέχθηκε 200 000 ECU επιλέξιμων δαπανών προς συγχρηματοδότηση, δηλωθεισών στο κεφάλαιο «προγράμματα» με την τελική έκθεση του CCRE, δεν μπορούσε να δεχθεί άλλες στο κεφάλαιο αυτό, διότι αυτές δεν καλύπτονταν από την εν λόγω έγκριση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

66 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το προσφεύγον δήλωσε, με την τελική του έκθεση, τέσσερις κατηγορίες δαπανών συνδεόμενες με τη σύγκληση της συνέλευσης του Στρασβούργου:

α) 200 000 ECU στο κεφάλαιο «προγράμματα» που η Επιτροπή θεώρησε επιλέξιμα προς συγχρηματοδότηση ύψους 100 000 ECU κατ' εφαρμογήν της δεσμεύσεως που έχει αναλάβει με τις από 23 Ιουνίου και 7 Οκτωβρίου 1993 επιστολές της·

β) οι υπολειπόμενες δαπάνες δηλώθηκαν στο κεφάλαιο «συντονισμός και ψυχαγωγία» (διαχείριση):

— 101 598 ECU στο κεφάλαιο Α «Διαλέξεις περί προωθήσεως» για τη συμμετοχή των εκλεγμένων δημοτικών συμβούλων στο εργαστήριο αριθ. 2 που αφορούσε τη διαπεριφερειακή συνεργασία Ανατολής-Δύσης και το πρόγραμμα ECOS·

— 53 300 ECU στο κεφάλαιο Γ2 «Ενημέρωση φακέλων/Προώθηση», (υποκεφάλαιο «Προγράμματα πληροφορήσεως/Δημοσιεύσεις»), για τη δημιουργία ενός περιπτέρου πληροφορήσεως με σκοπό την ενημέρωση των εκλεγμένων δημοτικών συμβούλων·

— 256 882 ECU στο κεφάλαιο Ε «Αποκεντρωμένη διαχείριση της συνεργασίας» (υποκεφάλαιο «Συμμετοχή στα προγράμματα προωθήσεως»), για τη χρηματοδότηση των μετακινήσεων των συμμετεχόντων στη συνέλευση του CCRE.

67 Η Επιτροπή θεώρησε τις δηλωθείσες δαπάνες στο κεφάλαιο «συντονισμός και ψυχαγωγία» [βλ. ανωτέρω σκέψη 66, στοιχείο β)] μη επιλέξιμες, καθόσον δεν είχαν προβλεφθεί στον αρχικό προϋπολογισμό και υπερέβαιναν το όριο που επέβαλαν οι επιστολές της 23ης Ιουνίου και 7ης Οκτωβρίου 1993 με τις οποίες η Επιτροπή ενέκρινε, κατ' εξαίρεση, συγχρηματοδότηση ύψους 100 000 ECU.

68 Πρέπει να επισημανθεί εκ των προτέρων ότι η χορήγηση οικονομικής συνδρομής εξαρτάται από την τήρηση όχι μόνον των προϋποθέσεων που έχει καθορίσει η Επιτροπή με την απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής, αλλά επίσης από την τήρηση των όρων της αιτήσεως περί χορηγήσεως συνδρομής που αποτέλεσε το αντικείμενο της εν λόγω αποφάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1997, Τ-81/95, Interhotel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1265, σκέψη 42).

69 Πρέπει να υπομνησθεί, εξάλλου, ότι, όσον αφορά την επίκληση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να απορρίψει την αίτηση περί καταβολής του υπολοίπου, στο μέτρο που ζητούνταν η έγκριση δαπανών οι οποίες δεν είχαν προβλεφθεί στην αίτηση περί χορηγήσεως συνδρομής, χωρίς τούτο να συνιστά παραβίαση της εν λόγω αρχής (προαναφερθείσα απόφαση Interhotel κατά Επιτροπής, σκέψη 46).

70 Επίσης, όσον αφορά την αρχή της ασφάλειας δικαίου, έστω και αν αληθεύει, κατά πάγια νομολογία, ότι η βεβαιότητα και η δυνατότητα προβλέψεως της κοινοτικής ρυθμίσεως αποτελούν επιταγές που πρέπει να τηρούνται με ιδιαίτερη αυστηρότητα οσάκις πρόκειται για ρύθμιση που μπορεί να έχει οικονομικές επιπτώσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Μαρτίου 1990, C-10/88, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990,

σ. I-1229), ωστόσο η αρχή αυτή δεν μπορεί να προβληθεί πρόσφορα οσάκις η ισχύουσα ρύθμιση προβλέπει σαφώς τη δυνατότητα αναζητήσεως της οικονομικής συνδρομής στις περιπτώσεις που οι προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτήθηκε η συνδρομή δεν έχουν τηρηθεί (προαναφερθείσα απόφαση Interhotel κατά Επιτροπής, σκέψη 61).

71 Εν προκειμένω, κατά την υποβολή της αιτήσεως περί χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής, το προσφεύγον υπέβαλε στην Επιτροπή πρόγραμμα εργασίας συνοδευόμενο από σχέδιο προϋπολογισμού. Το σχέδιο αυτό έγινε δεκτό από την Επιτροπή η οποία εξάρτησε την εφαρμογή του από γενικούς και ειδικούς όρους. Η παράγραφος 8 των γενικών όρων ορίζει ότι «η μη τήρηση ενός εκ των προαναφερθέντων όρων (...) δίνει το δικαίωμα στην Επιτροπή να μειώσει ή να ακυρώσει τη συνδρομή που χορηγείται με την παρούσα απόφαση· στην περίπτωση αυτή η Επιτροπή δύναται να απαιτήσει τη μερική ή ολική επιστροφή της ήδη καταβληθείσας στον δικαιούχο της αποφάσεως βοήθειας (...)».

72 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι το ποσό των 53 300 ECU που δηλώθηκε στο κεφάλαιο «Προγράμματα πληροφορήσεως/Δημοσιεύσεις» και θεωρήθηκε επιλέξιμο από την Επιτροπή προβλέφθηκε στον αρχικό προϋπολογισμό. Συγκεκριμένα, το προσφεύγον είχε προβλέψει να δαπανήσει (42 900 ECU × 3) = 128 700 ECU σε προγράμματα πληροφορήσεως και προωθήσεως, στα οποία εντάσσεται η αναληφθείσα δαπάνη στο περίπτερο προωθήσεως και ενημερώσεως επί του προγράμματος ECOS κατά τη διάρκεια της συνελεύσεως του Στρασβούργου. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι είχε εγκρίνει τον αρχικό προϋπολογισμό, η Επιτροπή δεν μπορεί να μειώσει τη χρηματοδοτική συνδρομή όσον αφορά το ποσό αυτό χωρίς να παραβιάσει την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου.

73 Αντιθέτως, ως προς τις λοιπές δαπάνες σχετικά με τη συνέλευση του Στρασβούργου, ήτοι τις δαπάνες των 101 598 ECU (διαλέξεις περί προωθήσεως) και των 256 882 ECU (συμμετοχή στα προγράμματα εκπαιδεύσεως), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν προβλέφθηκαν από τον προϋπολογισμό.

74 Όσον αφορά το κεφάλαιο Α (101 598 ECU), ποσό που δηλώθηκε στο κεφάλαιο «Δαπάνες για διαλέξεις περί προωθήσεως», ο προϋπολογισμός προέβλεπε μόνον 120 000 ECU στο κεφάλαιο των διαλέξεων περί προωθήσεως που επρόκειτο να πραγματοποιηθούν στο Στρασβούργο τον Μάρτιο του 1992 και στην Πράγα τον Οκτώβριο του 1992. Κατά συνέπεια, καμία γραμμή του προϋπολογισμού δεν είχε προβλεφθεί για τη διάλεξη περί προωθήσεως στο Στρασβούργο τον Οκτώβριο του 1993. Επιπλέον, στο πρόγραμμα εργασίας που υπέβαλε το CCRE στην Επιτροπή, προβλέπονται ρητώς μόνον οι δύο αυτές διαλέξεις περί προωθήσεως για το πρόγραμμα ECOS.

75 Όσον αφορά το κεφάλαιο Ε (256 882 ECU), ποσό που δηλώθηκε ως συμμετοχή στα προγράμματα προωθήσεως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ουδεμία γραμμή του προϋπολογισμού είχε προβλεφθεί προς τούτο.

76 Κατά συνέπεια, οι δαπάνες που υπάγονται στα κεφάλαια Α και Ε σχετικά με τη συνέλευση του Στρασβούργου δεν συνδέονται με το πρόγραμμα όπως αρχικά είχε γίνει δεκτό. Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν οι δαπάνες αυτές μπορούν να είναι επιλέξιμες δυνάμει της ρητής εγκρίσεως της Επιτροπής που περιέχουν οι επιστολές της 23ης Ιουνίου και της 7ης Οκτωβρίου 1993.

77 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ποσό που ρητώς ενέκρινε η Επιτροπή με τις επιστολές αυτές, το οποίο δηλώθηκε από το προσφεύγον ως πρόγραμμα και έγινε δεκτό από την Επιτροπή, χρησιμοποιήθηκε εξ ολοκλήρου από τον Δήμο του Στρασβούργου για την οργάνωση του εργαστηρίου υπ' αριθ. 2 που αφορούσε τη διαπεριφερειακή συνεργασία Ανατολής-Δύσης. Υπό τις συνθήκες αυτές, οποιαδήποτε άλλη δαπάνη δεν μπορούσε να τύχει της εγκρίσεως αυτής.

78 Τα επιχειρήματα που προβάλλει το προσφεύγον για να αποδείξει ότι η στάση της Επιτροπής έναντι αυτού μπορούσε να του δημιουργήσει εύλογες ελπίδες ως προς τη συγχρηματοδότηση των δαπανών που υπάγονταν στα κεφάλαια Α και Ε σχετικά με τη συνέλευση του Στρασβούργου ή ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ασφάλειας

δικαίου, μη θεωρώντας τις δαπάνες αυτές επιλέξιμες, δεν μπορούν να δίνουν δεκτά. Συγκεκριμένα, όσον αφορά το επιχείρημα με το οποίο σκοπείται να αποδειχθεί ότι η χρηματοδότηση αυτή χορηγήθηκε στον Δήμο του Στρασβούργου και ότι το CCRE έμαθε την ύπαρξή της και τον καθορισμό ανώτατου ορίου μόλις λίγες ημέρες πριν από το γεγονός, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το προσφεύγον, ως δικαιούχος της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως για την εφαρμογή του προγράμματος ECOS και ως υπεύθυνο για τη σύνολη οικονομική διαχείριση του δικτύου, δεν μπορεί ευλόγως να ισχυρίζεται ότι αγνοούσε τα διαβήματα στα οποία είχε προβεί ο Δήμος του Στρασβούργου, ο οποίος, εξάλλου, είχε τη διαρκή γραμματεία του δικτύου ECOS, ενόψει της οργανώσεως της δικής του γενικής συνελεύσεως.

79 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από το περιεχόμενο της τηλεομοιοτυπίας της 19ης Απριλίου 1996, συνάγεται σαφώς από το έγγραφο αυτό, αφενός, ότι η έγκριση της Επιτροπής που περιέχεται σ' αυτήν αφορούσε μόνον τη λειτουργική εκτέλεση του προγράμματος και, αφετέρου, ότι η έγκριση αυτή αφορούσε μόνο την πρώτη χορήγηση. Συγκεκριμένα, το προσφεύγον έλαβε την εν λόγω τηλεομοιοτυπία στις 19 Απριλίου 1996 και κατέθεσε μόλις στις 7 Νοεμβρίου 1996 τη συνημμένη οικονομική έκθεση που κάλυπτε τις δύο χορηγήσεις. Επιπλέον, το προσφεύγον, που διαχειρίζεται πολλά άλλα προγράμματα χρηματοδοτούμενα από την Επιτροπή, ήταν σε θέση να γνωρίζει ότι η έγκριση κάθε προγράμματος συγχρηματοδοτουμένου από το όργανο αυτό εξαρτάται από έναν έλεγχο ουσίας που διενεργεί η ΓΔ XVI και έναν έλεγχο τύπου που διενεργούν οι οικονομικές υπηρεσίες της ΓΔ XVI και της Γενικής Διευθύνσεως «Δημοσιονομικός έλεγχος» (ΓΔ XX).

80 Επιπλέον, καθόσον το προσφεύγον επικαλείται τη βάσιμη προσδοκία, λαμβανομένης υπόψη της αναφερθείσας τηλεομοιοτυπίας, ότι η Επιτροπή δεν θα προέβαινε, στη συνέχεια, σε μείωση της χρηματοδοτικής συνδρομής, αρκεί η διαπίστωση ότι η θέση που έλαβε η Επιτροπή και περιέχεται στην τηλεομοιοτυπία αυτή δεν ισοδυναμεί με σαφή και οριστική εγκριτική απόφαση της οικονομικής εκθέσεως που υπέβαλε το προσφεύγον και, επομένως, δεν μπορούσε να δημιουργήσει μια τέτοια προσδοκία.

81 Όσον αφορά τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος που στηρίζονται στη στήριξη που προσέφερε η ΓΔ XVI, η Επιτροπή, με την από 19 Ιουλίου 1993 επιστολή της, αποποιήθηκε μόνον την πρόσκληση που είχε απευθυνθεί στον επίτροπο Millan και στον

προϊστάμενο του γραφείου του να συμμετάσχουν στη συνέλευση του Στρασβούργου και υπογράμμισε ότι ο επίτροπος ήταν ευτυχής για τη συμμετοχή της Επιτροπής στη χρηματοδότηση αυτού του γεγονότος. Ούτε η δήλωση αυτή μπορούσε να δημιουργήσει βάσιμες ελπίδες στο προσφεύγον ότι όλες οι δαπάνες που αναλήφθηκαν κατά τη διάρκεια του γεγονότος αυτού θα ήταν επιλέξιμες προς κοινοτική χρηματοδότηση.

82 Συνεπώς, έναντι των δύο κατηγοριών δαπανών που υπάγονταν στα κεφάλαια Α και Ε σχετικά με τη συνέλευση του Στρασβούργου, η Επιτροπή περιορίστηκε να αφαιρέσει από τον τελικό λογαριασμό εκείνες τις δαπάνες που υπέβαλε το προσφεύγον με την τελική του έκθεση, οι οποίες δεν είχαν ούτε προβλεφθεί ούτε εγκριθεί προηγουμένως. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν παραβιάστηκαν οι αρχές της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου όσον αφορά την άρνηση να θεωρηθούν επιλέξιμες προς συγχρηματοδότηση οι δαπάνες αυτές.

83 Απ' όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως γίνεται δεκτός εν μέρει ως προς τις δαπάνες ύψους 53 300 ECU που υπάγονταν στο κεφάλαιο Γ2 και σχετικά με τη δημιουργία περιπτέρου ενημερώσεως επί του προγράμματος ECOS και απορρίπτεται κατά τα λοιπά.

84 Κατά συνέπεια, η προσφυγή είναι βάσιμη ως προς την απόφαση της Επιτροπής να αρνηθεί τη συγχρηματοδότηση όλων των δαπανών που δηλώθηκαν ως μη επιλέξιμες, πλην των υπαγομένων στα κεφάλαια Α και Ε που συνδέονταν με τη συνέλευση του Στρασβούργου και αφορούσαν, αντιστοίχως, ποσά ύψους 101 598 ECU και 256 882 ECU.

Επί των δικαστικών εξόδων

Στην υπόθεση Τ-46/98

85 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

86 Εν προκειμένω, τα ακυρωτικά αιτήματα του προσφεύγοντος διαδίκου, ο οποίος ζήτησε την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης, κρίθηκαν εν μέρει βάσιμα. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, μολονότι το προσφεύγον ηττήθηκε εν μέρει, επιβάλλεται, ωστόσο, να ληφθεί επίσης υπόψη, για τον διακανονισμό των εξόδων, η συμπεριφορά της Επιτροπής που ανέμενε την άσκηση προσφυγής για να δεχθεί εν μέρει την αίτηση του προσφεύγοντος και, ως εκ τούτου, να αναθεωρήσει την άποψή της.

87 Επιβάλλεται, επομένως, να εφαρμοστεί, πέραν του προαναφερθέντος άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της διατάξεως αυτής, κατά την οποία το Πρωτοδικείο μπορεί να καταδικάσει ακόμη και τον νικήσαντα διάδικο να καταβάλει στον αντίδικό του τα έξοδα μιας διαδικασίας η οποία προκλήθηκε λόγω της δικής του συμπεριφοράς (βλ., mutatis mutandis, την προαναφερθείσα απόφαση Interhotel κατά Επιτροπής, σκέψη 82, και την εκεί παρατεθείσα νομολογία).

88 Συνεπώς, η Επιτροπή πρέπει να υποχρεωθεί να φέρει, πέραν των δικών της εξόδων, το σύνολο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε το προσφεύγον.

Στην υπόθεση Τ-151/98

89 Σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

90 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η Επιτροπή ευνόησε, με τη συμπεριφορά της, την άσκηση προσφυγής εν προκειμένω επικαλούμενη την κατάργηση της δίκης στην υπόθεση Τ-46/98 και υποχρεώνοντας με τον τρόπο αυτό το προσφεύγον να ασκήσει νέα προσφυγή κατά της διορθωμένης αποφάσεως, παρά την πάγια νομολογία επί του ζητήματος αυτού.

91 Δεδομένου ότι η άσκηση της παρούσας προσφυγής εδικαιολογείτο από τη στάση της καθής, πρέπει να υποχρεωθεί αυτή να φέρει, πέραν των δικών της εξόδων, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το προσφεύγον.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής που περιέχει το υπ' αριθ. 97009405 F χρεωστικό σημείωμα σχετικά με το υπ' αριθ. 91/00/29/003 πρόγραμμα Euro-**

pean city cooperation system που εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 1997 και τροποποιήθηκε στις 15 Ιουλίου 1998, όσον αφορά την άρνηση της Επιτροπής να συγχρηματοδοτήσει τις δαπάνες που κήρυξε μη επιλέξιμες, πλην εκείνων που συνδέονταν με τη συνέλευση του Στρασβούργου για τα ποσά των 101 598 και 256 882 ECU.

2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή στην υπόθεση Τ-46/98.

3) Καταργείται η δίκη ως προς την προσφυγή στην υπόθεση Τ-151/98.

4) Καταδικάζει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Moura Ramos Tiili Mengozzi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Φεβρουαρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Η Πρόεδρος

V. Tiili